

časopis
za kulturu
i
umetnost

polja

133, 134, 135

novi sad, god. XV, cena 1,50 d

in

memoriam

Postoji jedan neverovatan gad koji se zove Miroslav Antić.
Zdere moj hleb. Pravi moju decu. Nosi moja odela.
Sa mojom ženom leže u krevet na moje rodene oči,
jer zna da sam tog trenutka sigurno negde daleko u Lenjingradu.

I taj Antić što me je upropastio i kao pisca i kao čoveka,
dakle: taj, koji će na kraju leći i u moju sopstvenu grobnicu,
pita me jedno jutro: šta vam je, boga mu, čoveče,
izgledate mi nekako bolesni?
A šta se, izvinite za izraz, baš njega tiče kako je meni
i dokle mi je?

O meni se najlepše brinu oni koji me ostavljaju na miru.
A on pere ruke mojom rakijom. Ima ključ od mog ateljea.
Ljudi, taj me tera da čitam knjige. Petlja sa mojim plavušama.
Dere se u mojoj kući. Ogovara me. Svašta laže.

Deca mi liče na njega, a on nosi kravatu.
Brije se, poznaje neke ljude. Radi.
Svako jutro se tušira. Pravi se da zna sve o zenbudizmu.
Prevodi knjige. Čini mu se da ima prijatelje.

Mom sinu, zamislite svinjariju, mome jedinom sinu, kupuje sladoled.

Bio sam mornar. Bežao sam, ili odem, na primer, u Pariz.
Pokrijem se čebetom preko glave. Pustim brkove.
A on me i tu pronade, u nekoj ulici Zolive, u nekom bednom hotelu,
i vrati kući. I rasplače me.

Mati moja Melanija, koja ne zna da je rodila mene, a ne njega,
više ga voli. Više mu veruje. I on to još kako koristi.
A on je, uveravam vas, on je ta upeglana stoka kojoj ja dižem
[spomenik.

On je ta uvažena životinja kojoj ja pišem biografiju
ovako popljuvan i sam, i do krajnosti zgađen
što moram da mu javno pozajmim oči i dušu
i ono malo para koje sam jedva pozajmio.

Kad sam ja, na primer, skočio sa Petrovaradinske tvrđave,
On je uskakao u dačke čitanke.
Kad me je doktor Savić lečio od alkohola,
on se pravio kao da ima neke veze sa filmom.

Gde god se pojavim, gurao me je da ga ne obrukam.
Pristajao je na kompromise. Cerekao se na prijemima.
Primao je moje nagrade. Mešao se u moje snove.
Jedan licemer.

Jedan stvarni licemer.

Jedan provincijalac!

Jedan koji je trpeo sve ono što ja nikada neću trpeti.
I koji sada tako fino žuri da crkne umesto mene,
da bi umesto mene,
svinja jedna,
da bi umesto mene što pre jedini živeo.

MIROSLAV ANTIĆ

